

2) Na podstawie jakich kryteriów należy ustalić czy dostosowano się do postanowień dotyczących wymaganej higieny zawartych w załączniku II Rozdział I pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 852/2004, takich jak na przykład te, które odnoszą się do sformułowania „[umywalki do mycia rąk] muszą być zaopatrzone w środki do mycia rąk i do higienicznego ich suszenia”? Czy ten przepis załącznika należy interpretować w ten sposób, że urządzenie do suszenia rąk tudzież kran tylko wtedy spełniają wymogi dotyczące higieny zawarte w załączniku II Rozdział I pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 jeżeli mogą być używane bez potrzeby dotknięcia ich ręką?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139, s. 1).

2) Według jakich kryteriów należy ustalić, że żywność jest szkodliwa dla zdrowia w rozumieniu załącznika II rozdziału IX pkt 3 rozporządzenia WE nr 852/2004? Czy należy tak uznać już w przypadku, gdy istnieje możliwość, że potencjalny kupujący dotknął oferowany środek lub na niego kichnął?

3) Według jakich kryteriów należy ustalić, że żywność jest w rozumieniu załącznika II rozdziału IX pkt 3 rozporządzenia WE nr 852/2004 zanieczyszczona w taki sposób, że byłoby nierozsądnie oczekiwać, iż zostanie w tym stanie skonsurowana? Czy należy tak uznać już w przypadku, gdy istnieje możliwość, że potencjalny kupujący dotknął oferowany środek lub na niego kichnął?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych; Dz.U. L 139, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien (Austria) w dniu 29 lipca 2010 r. — Erich Albrecht, Thomas Neumann, Van-Ly Sundara, Alexander Svoboda, Stefan Toth

(Sprawa C-382/10)

(2010/C 274/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erich Albrecht, Thomas Neumann, Van-Ly Sundara, Alexander Svoboda, Stefan Toth

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Pytania prejudycjalne

1) Według jakich kryteriów należy ustalić, że żywność jest niezdatna do spożycia przez ludzi w rozumieniu załącznika II rozdziału IX pkt 3 rozporządzenia WE nr 852/2004 (¹)? Czy należy tak uznać już w przypadku, gdy istnieje możliwość, że potencjalny kupujący dotknął oferowany środek lub na niego kichnął?

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-383/10)

(2010/C 274/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i F. Dintilhac, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 56 i 63 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (odpowiednio dawnych art. 49 i 56 traktatu WE) oraz art. 36 i 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w ten sposób, że ustanowiło i utrzymywało w mocy dyskryminacyjne zasady opodatkowania odsetek wypłacanych przez banki zagraniczne poprzez objęcie zwolnieniem podatkowym jedynie odsetek wypłacanych przez banki belgijskie;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja krytykuje sporne przepisy krajowe w zakresie, w jakim skutkują one zniechęcaniem osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Belgii do korzystania z usług banków mających siedzibę w innych państwach członkowskich Unii, albowiem odsetki wypłacane przez te banki nie mogą być objęte zwolnieniem podatkowym, które obejmuje wyłącznie odsetki wypłacane przez banki belgijskie.

Tytułem wstępnym Komisja w szczególności odrzuca argumentację pozwanej, jakoby podatki pośrednie należały do wyłącznej kompetencji państw członkowskich, twierdząc równocześnie, że obszar ten w sposób dorozumiany i konieczny należy do kompetencji związanych z rynkiem wewnętrznym, a co za tym idzie – należy do obszaru kompetencji dzielonych pomiędzy Unię a jej państwa członkowskie.

Odpowiadając na zastrzeżenia podniesione przez władze belgijskie, Komisja wskazuje, po pierwsze, że brak wystosowania odpowiedniej skargi przez sektor finansowy pozbawione jest znaczenia, albowiem skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom ciążącym na państwie członkowskim ma charakter przedmiotowy i nie jest uwarunkowana skargą podmiotu prywatnego. Po drugie oraz po trzecie, Komisja sprzeciwia się z jednej strony argumentacji, wedle której wskazane wyżej przepisy miałyby być uzasadnione przez nadrzędny wzgląd w interesie ogólnym polegający na zapewnieniu skuteczności kontroli podatkowych oraz, z drugiej strony, twierdzeniu, jakoby sporne przepisy stanowiły środek o charakterze społeczno-politycznym, mający na celu ochronę interesu publicznego. Po czwarte, skarżąca nie zgadza się z uzasadnieniem wskazanym przez władze belgijskie, powiązaniem z ograniczoną skutecznością rozszerzenia tego zwolnienia podatkowego i podnosi, że grupa podatników objętych spornymi przepisami mogłaby być zainteresowana korzystaniem z usług banków mających siedziby w innych państwach członkowskich. Po piąte, Komisja nie zgadza się z argumentacją pozwanej dotyczącą różnic istniejących w Unii Europejskiej w zakresie ochrony konsumentów w wypadku upadłości banku i przypomina, że zagadnienie to zostało zharmonizowane na poziomie Unii. Wreszcie Komisja przywołuje okoliczność, iż w Belgii obowiązują trzy języki urzędowe (niderlandzki, francuski i niemiecki) wobec czego podniesione przez władze belgijskie zastrzeżenia dotyczące niebezpieczeństwa braku wystarczających informacji ze względu na użycie przez bank mający siedzibę za granicą, języka, którym nie posługuje się ludność Belgii, pozbawione jest uzasadnienia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 30 lipca 2010 r. — Elenca Srl przeciwko Ministero dell'Interno

(Sprawa C-385/10)

(2010/C 274/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Elenca Srl

Strona pozwana: Ministero dell'Interno

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okólnik zaskarżony w postępowaniu w pierwszej instancji oraz przytoczone w nim przepisy wewnętrzne [tj. okólnik włoskiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 2009 r. nr 4853 oraz dekretu ustawodawczego z dnia 2 kwietnia 2006 r. nr 152] są zgodne z prawem wspólnotowym oraz z ww. przepisami? W szczególności czy naruszają one zasady i reguły ustanowione w dyrektywie 89/106/EWG (!) odnoszącej się do wyrobów budowlanych, która nie nakłada obowiązku stosowania znaku CE i stanowi (w art. 6 ust. 1 i 2), że „państwa członkowskie nie będą utrudniać swobodnego przepływu, wprowadzania do obrotu lub wykorzystania na swoim terytorium wyrobów, które spełniają przepisy” zapewniając, by „wykorzystanie takich wyrobów zgodnie z ich przeznaczeniem nie było hamowane przez reguły lub warunki narzucane z pozycji monopolisty przez instytucje publiczne lub przez organizacje prywatne działające jako przedsiębiorstwa publiczne lub jako organy publiczne” i zezwalając „na wprowadzanie na rynek na swoim terytorium wyrobów, które nie są objęte art. 4 ust. 2, o ile spełniają one przepisy krajowe zgodne z Traktatem, do czasu, gdy europejskie specyfikacje techniczne, określone w rozdziałach II i III, będą stanowiły inaczej”?
- 2) Czy zaskarżony okólnik i przytoczone w nim przepisy krajowe naruszają w szczególności art. 28-31 traktatu o Wspólnocie Europejskiej, które zakazują ograniczeń w przywozie i środków o skutku równoważnym, w zakresie w jakim uzależniają wprowadzanie do obrotu produktu pochodzącego z innego państwa członkowskiego Wspólnoty, jak w niniejszym przypadku, od wymogu technicznego, a mianowicie umieszczeniu oznaczenia CE — które byłoby możliwe i zgodne z prawem tylko wtedy, gdyby istniała odpowiednia zharmonizowana norma — i w rzeczywistości uniemożliwiają przywóz i dystrybucję danego produktu we Włoszech, z naruszeniem zasad określonych w przytoczonych przepisach traktatu WE i prawa wspólnotowego, które gwarantują swobodę i konkurencję, ustanawiając zasady gwarantujące równe i niedyskryminacyjne traktowanie, a także przejrzystość, proporcjonalność i poszanowanie praw poszczególnych przedsiębiorstw?
- 3) Czy ogół zasad wynikających z prawa wspólnotowego mających zapewnić efektywną konkurencję również w sektorze, którego dotyczy badany spór, nie powinien wymusić na ustawodawcy krajowym i krajowej administracji odstąpienia od przyjęcia przepisów wskazanych w ww. okólniku i dekrete ustawodawczym nr 152/2006?